



Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Јака карта...

(24)

– Рећи ћу да се не осећам добро и оставиће ме код куће. Ове друге ће да оду, а ја их не волим. Увек ме задиркују и отимају ми моје играчке. Волим само тебе, јер си добра.

Пале су једна другој у наручје и од тога дана постале су најбоље другарице. Увек су биле заједно, нераздвојне, како у учењу тако и у игри, у шетњи, свуда. Заволеле су се као рођене сестре, па су чак измењале и имена, у знак дубоких симпатија. Милица је звала Анабелу Мими, а Анабела је тепала својој пријатељици Ани, како су њу звали код куће.

Анабела је била кћи маркиза ди Бриела. Отац је долазио често да је обиђе и брзо је запазио велику љубав која је учинила нераздвојним две мале девојчице. Он их је обе изводио у шетњу и кадгод би донео какав дар својој кћери донео би поклоне и њеној пријатељици, јер је запазио да то Анабели причињава велико задовољство. Он је много волео своју кћер, која је силно личила на мајку, коју је изгубила врло рано. Маркиз ју је обожавао и није хтео по други пут да се жени, посвећујући сав живот својој кћери.

Када је дошао школски распуст маркиз ди Бриел позвао је Милицу у госте, у свој дивни замак поред Париза. Тако су године пролазиле. Девојчице су расле и развиле се у изванредно лепе девојке. Ма да су се много разликовале по свему, чврсто пријатељство из детињства везивало их је још увек. Милица је сваки школски распуст проводила код своје пријатељице и стари маркиз често је говорио да је послао у пансионат јединицу ћерку, а пансионат му је вратио две кћери!

Миличин отац дошао је још једанпут, пред крај њеног школовања у пансионату. Сусрет је био срдчан и дирљив. Она се изненадила када је видела колико је отац остарио. За неколико година сасвим се променио. Оседео је и оронуо, није смела ништа да га пита, али је осећала да није срећан у браку и да му маћеха загорчава живот. Упознала га је са Анабелом и старим маркизом. Умирен да му је кћи под сигурном заштитом, отпутовао је задовољан али тужан.

Писао јој је често дуга, топла писма, у којима није опомињао маћеху и своје патње, али је она о томе читала између редова и чезнула је за њим, али није смела, иако је за то врло чврсто осећала јаку жељу, да седне на воз и да се врати у свој завичај.

Кад је школовање у пансионату било завршено Милица се сасвим преселила код своје пријатељице. Зиму су проводиле у Паризу, у раскошној палати њезиног оца, а лето у замку, који су много волели. Отац јој је слао сваког месеца пуно новаца, више него што је она могла да потроши, тим пре што је код своје пријатељице имала све што јој срце зажели.

Милица је волела школу и после пансионата упутила се на универзитет. Изабрала је правне науке, јер ју је то највише привлачило. Анабела, међутим, није продужила студије. Заљубила се у младога Андреу, друга из раног детињства, старијег од ње шест година. Андре је свршио медицину и пошто је изабрао тропске болести, отишао је пре годину дана у колоније да се специјализира. Његов повратак очекивале су ове зиме. Чим се врати требало је да се одржи свадба.

Све ове успомене биле су јој драге и тако присне, да је с много нежности у срцу мислила на њих. Колико пута је осећала неодољиву жељу да све то исприча Мишелу, да га упозна до ситница са својим ранијим животом, да му отвори своје младо срце и повери му своје бриге, своју радост, сву своју душу.

Али Мишел се затворио у себе баш онда, када је она од њега очекивала само једну реч, па да му исприча све. Отуда он није знао ништа о њој, носио је у себи заблуду да је она кћи старога маркиза, а она опет није знала ништа о њему, чак много мање него он о њој. Кад се тицало његове личности он је био тако тајанствен, толико повучен, избегавао је сваки разговор о томе, да је она понекад била збуњена и зачуђена.

И ма да јој није било право што је скривао тајну пред њом, осећала је јасно да га толико воли, да јој је потпуно свеједно ко је он и шта је. Зато није наваљивала, није му постављала питања којих се он плашио, уживала је у његовом гласу, радовала се његовој близини, предавала се потпуно своме срцу.

Оставила је времену да оно разреши Мишелову тајну.

ГЛАВА ТРИНАЕСТА

Јака карта



Жан је одгурнуо машину уморним покретом, завалио се на столицу, и опружио ноге, уздигао их увис и наслонио пете на ивицу стола. Завршио је дугачак чланак о боксу, изневши преглед пред почетак нове сезоне. Истакао је у свом чланку да ће сезона бити веома занимљива и да ће по свој прилици донети новог првака света полутешке категорије. Жан је био толико одушевљен победама свога пријатеља Мишела Кришеа, да је у својим прогнозама без завијања, отворено и смело изнео своје мишљење, да ће Мишел победити

све своје противнике, да ће успавати првака Француске и белгиског шампиона Европе и да ће једино заиста опасног противника имати у Џое Ноксу, прваку света.

Врата су се отворила на његовој малој канцеларији и разбарушена глава главнога уредника појавила се у отвору.

– Заборавио си наслов, Жане.

Жан је опустио ноге, привукао себи писаћу машину, замислио се тренутак и написао:

„Један Србин је највећи фаворит да освоји титулу првака света полутешке категорије!“

А испод тога је додао као поднаслов:

„Краљ нок-аута успаваће све своје будуће противнике!“

– Много хвалиш овог новог шампиона, – приметио је главни уредник. – Вреди ли он заиста толико?

– Оно што је значио Карпантје за тешку категорију, то је Мишел Крише за полутешку. Боксер какав се једном рађа у току столећа!

Уредник је сумњајући завртео главом и напустио собу ужурбаним кораком, треснувши врата за собом Жан се опет завалио у столицу и подигао ноге на писаћи сто. Овако се најбоље одмарао од напорног посла.

Али му овог јутра није било суђено да дуго ужива одмарајући се. Врата се опет отворила и весело, добро избријано лице указа се пред Жаном. Млади новинар узвикнуо је изненађено и скочио са столице, пружајући руку посетиоцу, вичући гласно:

– Гле, Марио! Откуда ти, стари друже! Каква те је олуја довела у Париз?

Пријатељи су се срдечно руковали. Марио је био уредник италијанског спортског листа „Газета дело спорт“, који је излазио у Милану. Чим је сео почео је да прича:

– Долазим из Брисела, где смо играли фудбалску утакмицу против белгиске репрезентације. То ти је свакако познато. При повратку свратио сам у Париз да обавим један посао. Лучиано Нери, сигурно га знаш, наш познати боксерски менаџер и организатор, замолио ме да ангажујем неког боксера полутешке категорије, који би почетком идућег месеца боксовао у Милану против нашег првака Лунђиа Сантоса. Пре него што одем до Дипреа, да уредим ту ствар, рекох да свратим до тебе, јер сам знао да ћу те у ово време сигурно затећи у редакцији. Видиш да се нисам преварио. Хоћемо ли да ручамо заједно?

– Кад путујеш?

– Вечерас, а ако баш желиш могу и сутра изјутра. То би ми, уосталом, било и милије. Једна ноћ у Паризу се не одбацује тако лака срца. Надам се, да ме нећеш пустити да одем жедан...

Обојица су се слатко насмејали. Жан се, међутим, нечега сетио и одмах је прешао на дело.

– Кажеш да, требаш да ангажујеш боксера полутешке категорије. Зато идеш Дипреу, зар не?

– Да. Лучиано ми је рекао да би било најбоље да позовем првака Француске, а он је, колико ми је познато, Дипреов пулен.

Жан је узвикнуо:

– Имам бољег боксера за тебе. Највећи таленат последњих година. Девет мечева и сви добијени нок-аутом у првим рундама. Право открочење, сензација париског ринга, будући шампион света. Узми „Краља нок-аута“, ако желиш добро своме Лучиану. Направиће сјајан посао.

– Гле, одкада се ти бавиш и таквим пословима? – иронично га је задиркивао италијански новинар.

– Мани шалу. Бољег човека нема у Паризу од Мишела Кришеа. Бићеш ми захвалан што сам ти га препоручио.

Марио се замислио.

– Краљ нок-аута... То је онај Србин са страшном десницом. Читао сам о њему. Много га хвалите. Ти си му, изгледа, много наклоњен?

– Пријатељ ми је, али га не бих препоручио да није заиста класа. Узми га, учинићеш ми услугу и мени и Лучиану.

– Услугу теби! Зашто?

– Знаш, дохватио сам се са Дипреом. Биће галаме кад почнем да пишем о његовом случају. Ако узмеш Мишела Кришеа, стари вук почеће да уједа од беса! Он мисли да ниједан боксер, који се не налази под његовим надзором, не може да постигне каријеру. Али Краљ нок-аута докопаће се титуле светског шампиона и без помоћи Дипреа. Хајде, помогни ми да подвалимо староме лисцу.

Марио му је пружио руку:

– Ти знаш да можеш увек да рачунаш на мене, Лучиано ће се можда љутити, јер првак Француске ипак више значи од тог твог пулена, који је код нас још непознат. Али ја ћу се већ постарати да се о њему нешто дозна. Даћеш ми само његову слику. А што се тиче Дипреа, само га држи чврсто. Крајње је време да долија. Наши боксери, који су се борили у Паризу, грде га на сва уста. Кажу да нема већег Тартифа од њега. Зато се радујем да ћемо му напакостити.

Жан је радосно подигао слушалицу са телефонског апарата и окренуо неколико бројева.

Гастон се јавио:

– Имам радосну вест, Гастоне. Мишел ће боксовати почетком идућег месеца у Милану против италијанског првака Луиђиа Сантоса. Можеш ли да дођеш одмах да потпишемо уговор?.. Где?.. На булевару Сен Мишел кроз четврт сата. У реду. Довиђења.

Обратио се Мариу:

– Менаџер Мишела Кришеа чекаће нас на уговореном месту. Хајдемо, да би стигли на време. Чим потпишеш уговор слободни смо обојица. Ти си завршио свој посао, а ја такође. Имамо цео дан и целу ноћ на расположењу.

Изашли су у ходник. Из суседних канцеларија чуо се шум писаћих машина. Жан је застао пред једним вратима, и лупио се по челу. Упао је у собу без куцања, као метеор. Главни уредник гледао га је зачуђено.

– Шта је, Жане, да није земљотрес!

– Може ли да уђе још једна вест? Само неколико реди.

– Како која. Ако је Морис Шевалије извршио харакири, или ако је експресни воз изкочио из шина, онда има колико год хоћеш места. Шта се, дакле, од овога двога догодило?

– Ни једно ни друго, – насмејао се Жан, – али онај мој будући шампион света гостује у Милану. Сад сам баш то дознао. Само три реда.

– О, то је заиста важно. Избацићемо Ставинскову аферу само да направимо места твоме љубимцу. Да ли ти је доста један стубац на првој, страни?

Климнуо му је главом у знак пристанка и Жан се задовољан повукао затварајући врата. Обратио се Мариу:

– Извини, друже, само за моменат. Објавићу да Мишел Крише гостује у Милану. Колико да старом лисцу преседне данас ручак!

(Наставиће се)



LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Jaka karta...

(24)

– Reći ćy da se ne osećam dobro i ostaviće me kod kuće. Ove druge će da odu, a ja ih ne volim. Uvek me zadirkuju i otimaju mi moje igračke. Volim samo tebe, jer si dobra.

Pale su jedna drugoj u naručje i od toga dana postale su najbolje drugarice. Uvek su bile zajedno, nerazdvojne, kako u učenju tako i u igri, u šetnji, svuda. Zavolele su se kao rođene sestre, pa su čak izmenjale i imena, u znak dubokih simpatija. Milica je zvala Anabelu Mimi, a Anabela je tepala svojoj prijateljici Ani, kako su nju zvali kod kuće.

Anabela je bila kći markiza di Briela. Otac je dolazio često da je obiđe i brzo je zapazio veliku ljubav koja je učinila nerazdvojnim dve male devojčice. On ih je obe izvodio u šetnju i kadgod bi doneo kakav dar svojoj kćeri doneo bi poklone i njenoj prijateljici, jer je zapazio da to Anabeli pričinjava veliko zadovoljstvo. On je mnogo voleo svoju kćer, koja je silno ličila na majku, koju je izgubila vrlo rano. Markiz ju je obožavao i nije hteo po drugi put da se ženi, posvećujući sav život svojoj kćeri.

Kada je došao školski raspust markiz di Briel pozvao je Milicu u goste, u svoj divni zamak pored Pariza. Tako su godine prolazile. Devojčice su rasle i razvile se u izvanredno lepe devojke. Ma da su se mnogo razlikovale po svemu, čvrsto prijateljstvo iz detinjstva vezivalo ih je još uvek. Milica je svaki školski raspust provodila kod svoje prijateljice i stari markiz često je govorio da je poslao u pansionat jedinicu ćerku, a pansionat mu je vratio dve kćeri!

Miličin otac došao je još jedanput, pred kraj njenog školovanja u pansionatu. Susret je bio srdačan i dirljiv. Ona se iznenadila kada je videla koliko je otac ostario. Za nekoliko godina sasvim se promenio. Osedeo je i oronuo, nije smela ništa da ga pita, ali je osećala da nije srećan u braku i da mu maćeha zagorčava život. Upoznala ga je sa Anabelom i starim markizom. Umiren da mu je kći pod sigurnom zaštitom, otputovao je zadovoljan ali tužan.

Pisao joj je često duga, topla pisma, u kojima nije opominjao maćehu i svoje patnje, ali je ona o tome čitala između redova i čeznula je za njim, ali nije smela, iako je za to vrlo čvrsto osećala jaku želju, da sedne na voz i da se vrati u svoj zavičaj.

Kad je školovanje u pansionatu bilo završeno Milica se sasvim preselila kod svoje prijateljice. Zimu su provodile u Parizu, u raskošnoj palati njezinog oca, a leto u zamku, koji su mnogo voleli. Otac joj je slao svakog meseca puno novaca, više nego što je ona mogla da potroši, tim pre što je kod svoje prijateljice imala sve što joj srce zaželi.

Milica je volela školu i posle pansionata uputila se na univerzitet. Izabrala je pravne nauke, jer ju je to najviše privlačilo. Anabela, međutim, nije produžila studije.

Zaljubila se u mladoga Andreu, druga iz ranog detinjstva, starijeg od nje šest godina. Andre je svršio medicinu i pošto je izabrao tropske bolesti, otišao je pre godinu dana u kolonije da se specijalizira. Njegov povratak očekivale su ove zime. Čim se vrati trebalo je da se održi svadba.

Sve ove uspomene bile su joj drage i tako prisne, da je s mnogo nežnosti u srcu mislila na njih. Koliko puta je osećala neodoljivu želju da sve to ispriča Mišelu, da ga upozna do sitnica sa svojim ranijim životom, da mu otvori svoje mlado srce i poveri mu svoje brige, svoju radost, svu svoju dušu.

Ali Mišel se zatvorio u sebe baš onda, kada je ona od njega očekivala samo jednu reč, pa da mu ispriča sve. Otuda on nije znao ništa o njoj, nosio je u sebi zabludu da je ona kći staroga markiza, a ona opet nije znala ništa o njemu, čak mnogo manje nego on o njoj. Kad se ticalo njegove ličnosti on je bio tako tajanstven, toliko povučen, izbegavao je svaki razgovor o tome, da je ona ponekad bila zbunjena i začuđena.

I ma da joj nije bilo pravo što je skrivao tajnu pred njom, osećala je jasno da ga toliko voli, da joj je potpuno svejedno ko je on i šta je. Zato nije navaljivala, nije mu postavljala pitanja kojih se on plašio, uživala je u njegovom glasu, radovala se njegovoj blizini, predavala se potpuno svome srcu.

Ostavila je vremenu da ono razreši Mišelovu tajnu.

GLAVA TRINAESTA

Jaka karta



Žan je odgurnuo mašinu umornim pokretom, zavalio se na stolicu, i opružio noge, uzdigao ih uvis i naslonio pete na ivicu stola. Završio je dugačak članak o boksu, iznevši pregled pred početak nove sezone. Istakao je u svom članku da će sezona biti veoma zanimljiva i da će po svoj prilici doneti novog prvaka sveta poluteške kategorije. Žan je bio toliko oduševljen pobedama svoga prijatelja Mišela Krišea, da je u svojim prognozama bez zavijanja, otvoreno i smelo izneo svoje mišljenje, da će Mišel pobediti sve svoje protivnike, da će uspavati

prvaka Francuske i belgiskog šampiona Evrope i da će jedino zaista opasnog protivnika imati u Džoe Noksu, prvaku sveta.

Vrata su se otvorila na njegovoj maloj kancelariji i razbarušena glava glavnoga urednika pojavila se u otvoru.

– Zaboravio si naslov, Žane.

Žan je opustio noge, privukao sebi pisaćy mašinu, zamislio se trenutak i napisao:

„Jedan Srbin je najveći favorit da osvoji titulu prvaka sveta poluteške kategorije!“

A ispod toga je dodao kao podnaslov:

„Kralj nok-auta uspavaće sve svoje buduće protivnike!“

– Mnogo hvališ ovog novog šampiona, – primetio je glavni urednik. – Vredi li on zaista toliko?

– Ono što je značio Karpantje za tešku kategoriju, to je Mišel Kriše za polutešku. Bokser kakav se jednom rađa u toku stoleća!

Urednik je sumnjajući zavrteo glavom i napustio sobu užurbanim korakom, tresnuvši vrata za sobom. Žan se opet zavalio u stolicu i podigao noge na pisaći sto. Ovako se najbolje odmarao od napornog posla.

Ali mu ovog jutra nije bilo suđeno da dugo uživa odmarajući se. Vrata se opet otvorila i veselo, dobro izbrijano lice ukaza se pred Žanom. Mladi novinar uzviknuo je iznenađeno i skočio sa stolice, pružajući ruku posetiocu, vičući glasno:

– Gle, Mario! Otkuda ti, stari družo! Kakva te je oluja dovela u Pariz?

Prijatelji su se srdačno rukovali. Mario je bio urednik italijanskog sportskog lista „Gazeta delo sport“, koji je izlazio u Milanu. Čim je seo počeo je da priča:

– Dolazim iz Brisela, gde smo igrali fudbalsku utakmicu protiv belgiske reprezentacije. To ti je svakako poznato. Pri povratku svratio sam u Pariz da obavim jedan posao. Lučiano Neri, sigurno ga znaš, naš poznati bokzerski menadžer i organizator, zamolio me da angažujem nekog boksera poluteške kategorije, koji bi početkom idućeg meseca boksovao u Milanu protiv našeg prvaka Lundia Santosa. Pre nego što odem do Diprea, da uredim tu stvar, rekoh da svratim do tebe, jer sam znao da ću te u ovo vreme sigurno zateći u redakciji. Vidiš da se nisam prevario. Hoćemo li da ručamo zajedno?

– Kad putuješ?

– Večeras, a ako baš želiš mogu i sutra izjutra. To bi mi, uostalom, bilo i milije. Jedna noć u Parizu se ne odbacuje tako laka srca. Nadam se, da me nećeš pustiti da odem žedan...

Obojica su se slatko nasmejali. Žan se, međutim, nečega setio i odmah je prešao na delo.

– Kažeš da, trebaš da angažuješ boksera poluteške kategorije. Zato ideš Dipreu, zar ne?

– Da. Lučiano mi je rekao da bi bilo najbolje da pozovem prvaka Francuske, a on je, koliko mi je poznato, Dipreov pulen.

Žan je uzviknuo:

– Imam boljeg boksera za tebe. Najveći talenat poslednjih godina. Devet mečeva i svi dobijeni nok-autom u prvim rundama. Pravo otkrovenje, senzacija pariskog ringa, budući šampion sveta. Uzmi „Kralja nok-auta“, ako želiš dobro svome Lučianu. Nappaviće sjajan posao.

– Gle, otkada se ti baviš i takvim poslovima? – ironično ga je zadirkivao italijanski novinar.

– Mani šalu. Boljeg čoveka nema u Parizu od Mišela Krišea. Bićeš mi zahvalan što sam ti ga preporučio.

Mario se zamislio.

– Kralj nok-auta... To je onaj Srbin sa strašnom desnicom. Čitao sam o njemu. Mnogo ga hvalite. Ti si mu, izgleda, mnogo naklonjen?

– Prijatelj mi je, ali ga ne bih preporučio da nije zaista klasa. Uzmi ga, učinićeš mi uslugu i meni i Lučianu.

– Uslugu tebi! Zašto?

– Znaš, dohvatio sam se sa Dipreom. Biće galame kad počnem da pišem o njegovom slučaju. Ako uzmeš Mišela Krišea, stari vuk počće da ujeta od besa! On misli da nijedan bokser, koji se ne nalazi pod njegovim nadzorom, ne može da postigne karijeru. Ali Kralj nok-auta dokopaće se titule svetskog šampiona i bez pomoći Diprea. Hajde, pomogni mi da podvalimo starome liscu.

Mario mu je pružio ruku:

– Ti znaš da možeš uvek da računáš na mene, Lučiano će se možda ljutiti, jer prvak Francuske ipak više znači od tog tvog pulena, koji je kod nas još nepoznat. Ali ja ćy se već postarati da se o njemu nešto dozna. Daćeš mi samo njegovu sliku. A što se tiče Diprea, samo ga drži čvrsto. Krajnje je vreme da dolija. Naši bokseri, koji su se borili u Parizu, grde ga na sva usta. Kažu da nema većeg Tartifa od njega. Zato se radujem da ćemo mu napakostiti.

Žan je radosno podigao slušalicu sa telefonskog aparata i okrenuo nekoliko brojeva.

Gaston se javio:

– Imam radosnu vest, Gastone. Mišel će boksovati početkom idućeg meseca u Milanu protiv italijanskog prvaka Luiđia Santosa. Možeš li da dođeš odmah da potpišemo ugovor?.. Gde?.. Na bulevaru Sen Mišel kroz četvrt sata. U redu. Doviđenja.

Obratio se Mariu:

– Menadžer Mišela Kpišea čekaće nas na ugovorenom mestu. Hajdemo, da bi stigli na vreme. Čim potpišeš ugovor slobodni smo obojica. Ti si završio svoj posao, a ja takođe. Imamo ceo dan i celu noć na raspoloženju.

Izašli su u hodnik. Iz susednih kancelarija čuo se šum pisaaćih mašina. Žan je zastao pred jednim vratima, i lupio se po čelu. Upao je u sobu bez kucanja, kao meteor. Glavni urednik gledao ga je začuđeno.

– Šta je, Žane, da nije zemljotres!

– Može li da uđe još jedna vest? Samo nekoliko redi.

– Kako koja. Ako je Moris Ševalije izvršio harakiri, ili ako je eksresni voz izkočio iz šina, onda ima koliko god hoćeš mesta. Šta se, dakle, od ovoga dvoga dogodilo?

– Ni jedno ni drugo, – nasmejao se Žan, – ali onaj moj budući šampion sveta gostuje u Milanu. Sad sam baš to doznao. Samo tri reda.

– O, to je zaista važno. Izbacićemo Stavinskovu aferu samo da napravimo mesta tvome ljubimcu. Da li ti je dosta jedan stubac na prvoj, strani?

Klimnuo mu je glavom u znak pristanka i Žan se zadovoljan povukao zatvarajući vrata. Obratio se Mariu:

– Izvini, družo, samo za momenat. Objaviću da Mišel Kriše gostuje u Milanu. Koliko da starom liscu presedne danas ručak!

(Nastaviće se)